

10

Богдане, мой мили сине,
Що ти сърчице строши,
Чакъ дотамъ да ти изстине
Всичко, що ни весели ?

Нѣщо ли ти се случило,
Та умисленъ тѣй стоишъ ?
Ил' стрѣла на либе мило
Порази те, та тѣжишъ ?

Нищо, нищо, майко мила,
Нищо не ми се случи,
Мисль въ мене се вселила,
И главата ми ечи !

11

О колко си добра, надежда всенародна !
Ти утѣшавашъ насъ съсъ радостъ благородна.
Въвъ скръбни врѣмена недѣй оставя насъ,
Кажи на бѣднитѣ : „съсъ васъ съмъ съвга азъ!“...

.

12

Издигна си ржката да замѣри,
Но въ този часъ, когато се съзрѣ,
Ржката му захвана да трепери
И мѣсецътъ печаленъ го огрѣ...

.

13

Гдѣ, кажете сега, гдѣ да намѣримъ доброто ?
Вредъ, по всичкия свѣтъ царува въвъ хората злото...

.